

Llum d'Oli

P O R R E R E S



“SI ESTIREM TOTS, ELLA CAURÀ
I MOLT DE TEMPS NO POT DURAR.
SEGUR QUE TOMBA, TOMBA, TOMBA,
BEN CORCADA DEU SER JA”.

Lluís Llach

ESTANC CA NA JAUME

Tabac - articles de regal - papereria - llibres
i tota classe de revistes i diaris

Carrer Sant Roc, núm. 2 - PORRERES

MAN'S

L'Almoina, 30
Tlf. 971 16 84 56
Porreres · Mallorca

Pepe Jeans
LONDON

LIBERTO

DIESEL
FOR SUCCESSFUL LIVING

100%
cotton

DESIGN
DESIGN



Sebastià Vidal Mas
Foto Vidal - Porreres

Avinguda Bisbe Campins, 22
Telf. 971 64 73 20



Germans Leiva

Antonio Marqués, 2
07003
PALMA DE MALLORCA
Tel. 971 76 34 92
Fax: 971 75 19 63

www.viajespegaso.com

LG FUSTERIA
LLITERAS GARI

Portes i Cuines fetes a mida

C/. Major, núm 61 - 07260 PORRERES (Mallorca)
Taller: Ctra. Porreres - Montuiri, Parcela 250
Telef. i Fax 971 16 84 66

Desembre de 2015 - Núm. 144

Dipòsit Legal PM 76/1979

Edita:

Agrupació Cultural de Porreres
Carrer d'en Mago, s/n
agrupacioculturalporreres@gmail.com
www.agrupacioculturalporreres.blogspot.com
www.facebook.com/agrupacio.porreres

Consell de redacció:

Llúcia Salleras Julià
Antoni Sorell Mora
Bartomeu Gari Salleras
Joana Mora Cerdà
Joan Barceló Barceló
Joan Miralles Plantalamor

Col·laboradors/es:

Maria Barceló Crespi
Germanes Barceló-Crespi
Francesc Melià
Alumnes IES Porreres
Antoni Sorell Mora
Joan Barceló Fusteret
Joan Barceló Capeller
Jaume Rosselló Tomàs
Simó Tortella
Maria Antònia Sureda
Pere Muntaner
Maria Antònia Nicolau Rosselló
Caterina Gornals
Sebastià Lliteres
Joan Barceló Bauçà
Joan Rosselló Lliteres
Pere Morey
Ajuntament de Porrera
David Tàpias

Fotografies:

Simó Tortella
Arxiu Agrupació Cultural
Arxiu Auditori Municipal

Coberta:

Fotomuntatge Gràfiques Llopis

Imprimeix:

Gràfiques LLOPIS, S.A
Tel. 971 58 04 89
e-mail: disseny@grafiquesllopis.com

*Els articles publicats reflecteixen
únicament l'opinió dels seus autors.*

LES ELECCIONS GENERALS A PORRERES

Les darreres eleccions generals seran recordades com les de l'enfonsament del bipartidisme i com les de l'inici d'una nova era marcada per la fragmentació de l'arc parlamentari. Mentre es redacten aquestes línies els dos principals partits miren de fer jutipiris mai vists en democràcia marcats per l'espasa de Damocles d'un procés català que a darrera hora no només no s'ha aturat sinó que sembla més viu que mai gràcies a un pacte in extremis que gairebé ningú hagués pronosticat.

Com que d'analistes d'Espanya i Catalunya n'hi ha a totes hores als mitjans, centrem-nos en la nostra realitat propera porrerenca i mirem de respondre dues preguntes clau. Com va ser la nostra jornada porrerenca? Ens diferenciam molt de la resta d'Illa i/o de l'Estat? La resposta és ambigua atès que si bé hi ha elements comuns, mantenim certs trets diferencials. Per començar podem dir que els porrerencs visquérem els resultats amb interès, augmentant lleugerament la participació en 3 punts i mig respecte els darrers comicis estatals. Concretament, 2.535 porrerencs majors de 18 anys anaren a votar representant un 71'16% de l'electorat.

Si comparam els resultats amb les eleccions municipals, com de costum, tot i els esforços i les esperances d'aconseguir veu pròpia a Madrid, les forces d'àmbit autonòmic perden pel front a les de l'àmbit estatal. Mentre que a les eleccions municipals el nostre poble presentava un fort component regionalista-nacionalista (MES i PI sumaven el 67'53% dels vots), a les generals tan sols el 29'21% dels porrerencs votaren forces balears.

La principal pèrdua de vots la sofreix PI que, malgrat ser el partit de govern amb majoria absoluta, passa d'un 50'52% a un 12'53% dels vots. Per contra, la marca MES es manté, tot i patir una lleugera baixada de vots (del 17'01% al 16'68%). Això sí, molt inferior a la resta de l'illa en què gairebé arriba al 50%. Tot i això, és important destacar que el fet que el PI s'hagi presentat a aquestes eleccions fa que les opcions d'àmbit autonòmic guanyin pes respecte el 2011 en que tan sols el PSM i ERC es presentaren obtenint un exigu 14'66% i 1'66% dels vots respectivament.

Com a la resta de l'Estat, s'enfonsen els dos grans partits per a donar pas als nous partits emergents: Podem assoleix un 11'78% dels vots i Ciudadanos arreplega 199 vots porrerencs aconseguint un 8'26%. Aquests vots, que provenen sobretot del PP, PI i PSOE, fan que la suma dels dos grans partits estatals quedin en minoria amb un 48'72% mentre que el 2011 sumaven el 68'77%.

Finalment, si ens centram en l'anàlisi de l'eix Dreta-Esquerra descobrim que hi ha poques novetats. L'efecte Podemos s'ha contrarestat amb l'efecte Ciudadanos recordant-nos que Porreres continua escorat al centre-dreta. Així, si al 2011 les opcions no esquerranes sumaven un 56'7% dels vots (suma del PP + Plataforma família y vida + UPyD) al 2015, tot i el canvi de tendència arreu de l'estat, baixen tan sols una dècima aglutinant el 56'6%. Una constatació que les coses canvien, però no tant.



ACTES TRICENTENARI 1715-2015

Enguany iniciarem el nou curs amb un cicle d'activitats entorn de la celebració del Tricentenari 1715-2015, amb l'objectiu de recordar els tres-cents anys de la resistència i caiguda de l'illa en la Guerra de Successió.

Què és el Tricentenari?

Aquest 2015 es compleixen 300 anys de la fi de la Guerra de Successió i de la pèrdua de llibertats de Mallorca. Després de les capitulacions del Regne de València, el 1707, i del Principat, el 1714, el 1715, exactament el 28 de novembre, Mallorca va caure també sota l'ocupació borbònica i es va promulgar el corresponent Decret de Nova Planta.

Mallorca va ser el darrer bastió en l'enfrontament contra Felip V i va resistir fins el juliol de 1715. Les tropes borbòniques van entrar a Palma l'11 de juliol de 1715, completant la conquesta de l'illa de Mallorca, les Pitiüses s'havien rendit tot just una setmana abans. Des del 1708 Menorca era controlada pels anglesos i no s'incorporaria a la corona d'Espanya fins el 1802. El 28 de novembre de 1715 es promulgava el Decret de Nova Planta, que abolia el dret mallorquí.

El cicle d'actes realitzades a Porreres han estat organitzades conjuntament amb l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Porreres, i l'Assemblea Sobiranista de Mallorca i l'Agrupació Cultural.

Començaren dissabte, 26 de setembre amb la presentació del llibre:

CONFECCIÓ A MIDA DISSENY INTERIOR DECORACIÓ TÈXIL	Chitón DECORACIÓN
www.chitondeco.com info@chitondeco.com	
DAGMAR & ERICH FUSS 07260 Porreres/Mallorca Tel. 971-16 82 57 Ctra. Porreres - Campos km 0,4 Fax 971-16 85 28	

BM	Esport - Sabates Ballester Melià
C/. L'Almoina, 19 Tel. 971 16 82 76 07260 PORRERES Tel. Part. 971 64 74 21	

Fora botiflers, fora galls! La Guerra de Successió a les Illes Balears, de Mateu Morro. La presentació va ser a càrrec de l'historiador Antoni Mas.

Dia 9 d'octubre Cristòfol Soler, president de l'Assemblea Sobiranista de Mallorca parlà sobre *L'abolició de les institucions de l'Antic Regne de Mallorca: de subjecte de dret públic a província de Castella*.

Dia 16 d'octubre Joan Barceló Bauçà va presentar el llibre *La darrera canonada* de Pere Morey.

Bartomeu Mestre, investigador històric i escriptor parlà sobre *De la presa (1715) a la represa (2015)* ho va fer dia 23 d'octubre.

I ja per finalitzar el cicle d'actes del Tricentenari 1715-2015 dia 6 de novembre es projectà el documental *La Resistència* de Pere Sánchez Lendinez.

I EIXIDA CULTURAL I PAISATGÍSTICA, curs 2015-16

El passat diumenge 8 d'octubre visitàrem la torre de defensa de Canyamel i les coves d'Artà (avui en el terme de Capdepera).

En ambdós indrets es feren les oportunes explicacions i, a la sortida de les coves, alguns dels assistents s'animaren a llegir un parell d'estrofes del poema de Miquel Costa i Llobera "La deixa del geni grec". Val a dir que part del poema té per escenari les dites coves.

II EIXIDA CULTURAL I PAISATGÍSTICA, curs 2015-16

Dia 8 de novembre el recorregut va discórrer per terres del terme municipal de Sencelles. Es varen visitar el pou de Judí, els llogarets de Ruberts, Cas Canar, Jornets i Biniali i, a més, es pogueren veure la cova prehistòrica del Camp del Bisbe i el talaiot de Son Fred.

LLIÇÓ SOBRE PATRIMONI CULTURAL DE PORRERES

Enguany la lliçó de dia 13 de novembre va tractar de l'arquitectura hidràulica. Es féu un repàs a torrents, sínies, pous, aljubs, safareigs, etc. però es posà una especial atenció sobre els pous públics tant urbans



com rurals. Interessà el nom, datació, situació, tipologia i altres aspectes encara que es remarcà la preocupació envers el seu estat de conservació i manteniment.

III EIXIDA CULTURAL I PAISATGÍSTICA, curs 2015-16

El diumenge dia 6 de desembre va tenir lloc la III eixida cultural i paisatgística del present curs. Va consistir en fer un recorregut pel terme de Porreres, sobretot per camins ben secundaris, per tal de veure alguns dels pous públics rurals: pou Salat, pou de Betlem, pou des Pagos, pou Bo de son Jordi i pou de sa Carre-



ra. A cada un es va fer la pertinent explicació. A més, també es va observar de prop altres elements del nostre Patrimoni com la murada talaiòtica del pou Salat, la potada del Gegant de son Obra i la pedra del Peix ubicada a l'antic camí de Sineu.

NOVA RESPOSTA AL DECRET DE NOVA PLANTA. Mostra de poesia

El passat dimarts 29 de desembre, a l'Auditori Municipal de Porreres, celebrarem la 2a MOSTRA DE POESIA (la primera fou organitzada per l'Agrupació Cultural l'any 1980) com a NOVA RESPOSTA al Decret de Nova Planta, a 300 anys de la pèrdua de les institucions mínimes diferenciadores dels territoris de constituir l'antiga Corona d'Aragó.

Com a darrera activitat dedicada a la celebració del Tricentenari, volguèrem fer palesa la necessitat que encara tenim de respondre mitjançant la lectura d'alguns poemes que formaran part de la propera publicació NOVA RESPOSTA.

Començarem l'activitat amb el so del Cant dels Ocells, interpretat per Cati Picó i Jaume Rosselló. Després de la presentació de l'acte per part de Damià Pons i Pons, una representació dels propis poetes i algun integrant del Col·lectiu de Poesia recitaren els poemes elegits per a l'esdeveniment. Vàrem acabar l'acte cantant tots junt l'Estaca de Lluís Llach, acompanyats dels músics Jaume Rosselló (pare i fill), Víctor Leiva, Llúcia Salleras i Glòria Julià. Feia goig veure l'auditori aixecat, cantant junts amb un sol missatge!



**jaume
sastre
soler SL**

m a t e r i a l s d e c o n s t r u c c i ó

ceràmiques i gres  bigues imitació fusta
ciments  saques  aïllants  canonades
lloguer de minicontenidors (Servei a domicili)

CARRER NOU, S/N
(SORTIDA CTRA. PORRERES-VILAFRANCA)
07260 - PORRERES
TEL. I FAX: 971 647102



Com ja haureu vist a les xarxes socials, tenim nou logotip de l'Agrupació Cultural de Porreres. Gràcies Miquel Morlà per adaptar la imatge de la nostra associació als nous temps.

PROPERES ACTIVITATS:

Divendres 15 de gener: Sopar dels col·laboradors del Llum d'Oli.

Dissabte 30 de gener: Presentació del llibre de Bàrbara Duran Bordoy *Voleu sales? Pervivència i recuperació del cant de salers i quintos al Llevant, Migjorn i Pla de Mallorca.*

Diumenge 7 de febrer: V eixida cultural i paisatgística.

Divendres 20 de febrer: Assemblea General de Socs i eleccions.

Diumenge 6 de març: VI eixida cultural i paisatgística.

Dia 19 de març: Conferència *La música en temps de Ramon Llull* a càrrec de Francesc Vicenç.



ACTIVITATS GEPERUDES

SERRA DE SON TORRELLA, 27 de setembre de 2015

Deixàrem els cotxes a la boca sud del Túnel de Montnaber i el travessàrem. Ens trobàvem al punt més alt de les carreteres de Mallorca, uns 875 m, a excepció de la que condueix al Puig Major). Seguirem cap a Son Torrella fins al Portell de Sa Costa des d'on ens enfilarem per la cresta de sa serra (d'uns 900 a 1200 m) fins a Sa Coma de n'Arbona. Des d'allà davallàrem pel camí de Naveters, passant per clots de neu i sa font des Coloms, que estava ben eixuta, fins arribar a la carretera i cap a la vila s'ha dit.



PASSOS DE NA MARIA I ES CORNADOR GRAN, 25 d'octubre de 2015

Sortírem d'Orient i enfilàrem cap a Coma-sema. Ens desviàrem cap a la dreta per anar a cercar es Pas de na Maria, anomenat "s'autèntic", passàrem entre l'Ofre i es Puig de na Maria i d'aquí pujàrem al Cornador Gran, el refugi, on dinàrem i férem un cop d'ull al mirador d'en Xim Quesada. En haver dinat, tornàrem enrere pel mateix camí de vinguda fins al Coll d'en Poma. D'aquí anàrem a cercar l'altre pas i tornàrem a Orient.



SERRA D'ALFÀBIA PEL PAS DES JOU, 28 de novembre de 2015

Un altra vegada partírem d'Orient i anàrem a cercar es Coll de Ses Comes per arribar a les antenes. Mirau si es veuen d'enfora! idò nosaltres no les vàrem veure fins que sentírem el renou de les màquines ja que hi havia una boira que no hi veiem més enllà de la punta del nas. Gràcies a les noves tecnologies va anar bé i així com poguérem pujàrem al cim d'Alfàbia, d'uns 1067 m, i arribàrem al Coll des Jou on cercàrem un recer per dinar i de pas celebrar el Nadal així com cal, arrufats. Tornàrem agafar el pas des Coll des Jou, el bosc i pla de Son Palou, on va fugir la boira boira i va sortir el sol i enfilàrem cap a Orient.

NOTICIARI PORRERENC

Joan Sorell i Simó Tortella



21 novembre 2015.

Tradicional concert de Santa Cecília, patrona dels músics, a càrrec de la Filharmonica Porrerenca. Sota la direcció de Ferran Vaquer, la banda va oferir un concert de gairebé 2 hores de duració. En aquesta ocasió, els músics pogueren demostrar, mitjançant actuacions puntuals en solitari, la seva innegable qualitat.



20 novembre 2015

Porreres dona una nova benvinguda als visitants. Cartells col·locats a les entrades del poble, en 4 idiomes, reben els usuaris de les carreteres d'entrada i sortida. Han estat subvencionats per Mallorca Rural i l'acció també inclou altres rètols, on es detallarà informació històrica del municipi.



27 novembre 2015

Monti-sion recupera la Festa del Binerbo. Un centenar de persones es varen reunir al Santuari per recordar l'antiga festa dels estudiants de l'Aula de Gramàtica. Un espectacle de llum, so i focs artificials evocà els temps passats. La vetllada acabà amb un sopar al voltant del binerbo que, entrada la nit, els més valents s'atreviren a botar.



3 octubre 2015

L'agrupació folklòrica Aires de Monti-sion tanca els actes del seu 40 aniversari. Ho ha fet amb la presentació del CD "Aires de Monti-sion... de nou". És el segon disc del grup. També, amb una ballada de tardor amb més de 300 balladors arribats de diferents punts de Mallorca; una xocolatada amb mostra de ball de l'escola inclosa, i la presentació en societat de la seva nova web: www.airesdemontision.com





24 octubre 2015

Mostra folklòrica de s'Estol Porrerenc. Emmarcat en els actes de Sa Fira 2015, el grup va reunir els Aires des Pla de Marratxí i l'Associació Folclòrica Cultural Juan Navarro de Torremolinos en un mateix escenari. Fa 21 anys que s'Estol Porrerenc balla i contribueix a la cultura porrerenca.



10 novembre 2015

Implantació de la bossa vermella. L'Ajuntament, en plenari extraordinari, ha aprovat una modificació del tractament de residus urbans i de la taxa de la seva recollida. Una bossa vermella servirà per treure els residus no reciclables al carrer. L'Ajuntament repartirà 20 bosses per domicili i les següents tendran un cost de 0,80 cèntims. La taxa es reduirà un 15% per a particulars i empreses.



Desembre 2015

L'anunci de la loteria d'enguany té segell porrerenc. El músic Joan Martorell s'ha encarregat d'arreglar per a l'ocasió la cançó 'Nuvole Bianche', original de Ludvico Einaudi. Una peça important, sens dubte, en l'èxit i la repercussió que ha tingut l'anunci.



22 desembre 2015

Precisament, la loteria també ha estat protagonista a Porreres perquè ha deixat un cinquè premi. El 89.023, dotat amb 60.000 euros la sèrie, es va vendre a l'administració del carrer de la Santa Creu. Enhorabona als premiats.



L'ALZINA SURERA, UN ARBRE RAR A MALLORCA, QUE TAMBÉ TROBAM A PORRERES

Joan Barceló Bauçà

L'alzina surera (*Quercus suber*) és una planta rara a les Illes Balears i per descomptat també a Porreres, tot i que al nostre terme se'n localitzen algunes. L'anomenen surera o directament "suro" i és un arbre de fulla perenne, originàri de la Mediterrània Occidental. D'aspecte, pot semblar una alzina normal. Solen ser de mida mitjana i la seva característica més identificativa és l'escorça grisenca, gruixada i rugosa de la qual se n'extreu el suro.

A les Illes no s'ha explotada forestalment i l'aprofitament de suro és una activitat molt poc habitual. A Porreres n'hi ha alguns exemplars, com el que veim a la fotografia. La de la fotografia es troba a la vorera d'una tanca, gairebé fent les funcions de benvinguda d'una casa nova en es Rafalet. També n'hi ha una, de més vella, a la zona dels Monjos. I potser algun dels nostres lectors en sàpiga alguna altra situada al nostre terme.

Normalment l'alzina surera té entre cinc i quinze metres d'alçada, però hi pot haver exemplars molt vells de fins a vint metres; el diàmetre del tronc poden arribar a tenir entre mig metre i un metre i mig. Les arrels representen una cinquena part del total de la llenya de l'arbre. Les fulles de la surera són verdes durant tot l'any i poden restar a l'arbre entre un i tres anys sense caure. Són fulles petites i dures i, per tant, deixen escapar poca aigua. De fruit fan una gla, que presenta una forma i unes dimensions molt variables en funció de cada arbre i de l'època de maduració. Les primeres fructificacions es donen quan l'arbre té entre 15 i 25 anys, per



Exemplar jove d'alzina surera dins el terme de Porreres.

assolir-ne el màxim quan arriba al centenar. La vida de les sureres pot estendre's durant 150 – 250 anys. La fusta, que té una densitat elevada, l'empren els torners, i també a les drassanes (ja que suporta molt bé la immersió en aigua, sense podrir-se) i com a llenya, pel seu potencial calorífic elevat.

Els usos principals de la surera són l'escorça i els seus fruits

L'alzina surera és un dels pocs arbres capaç de rebrotar després d'un incendi, gràcies a la seva escorça que, actua com un aïllant tèrmic i impedeix que les altes temperatures n'afectin els tei-



A partir del segle XVIII augmenta la demanda de suro.

xits vitals. La surera és una espècie pròpia de la regió mediterrània que necessita hiverns més humits i suaus que l'alzina, que la substitueix a mesura que el clima adquireix característiques continentals. La surera és una espècie originària de la Mediterrània occidental i actualment es pot trobar a la península Ibèrica, el sud de França, Còrsega, la península Itàlica, Tunísia, Algèria i Marroc. Es calcula que les suredes ocupen en aquests territoris ocupen prop de dotze milions d'hectàrees, de les que més de la meitat es troben a Portugal, on està prohibida la seva tala. On n'hi ha més és a la regió de l'Alentejo.

A mitjan segle XVIII, amb l'aparició del tap de suro i la creixent demanda internacional del producte, aquesta

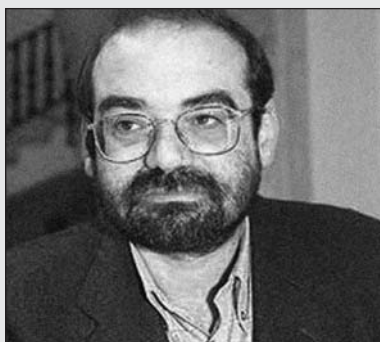
espècie forestal començà a aprofitar-se de manera molt més intensiva. La indústria surera catalana, amb 150 anys d'activitat, va néixer gràcies a empresaris britànics que, aleshores, eren els amos del comerç internacional en general. Les necessitats del mercat, per això, obligaren a cercar noves àrees de producció, i així fou com el suro arribà a Andalusia i Extremadura a mitjan segle XIX.

De la primera pelada de la surera se n'extreu el pelegrí, un material de baixa qualitat que no es pot fer servir per a l'elaboració de taps. Es pot utilitzar triturat o per fer aglomerats. Les pelades següents es realitzen cada dotze anys aproximadament, de forma absolutament manual, i d'elles se n'extreu el suro de qualitat suficient per a tots els seus usos, especialment els taps, emprats pels vinaters i pel cava. El fruit se'l mengen diferents animals, entre els quals destaquen els porcs, que en algunes regions de la península Ibèrica pasturen lliurement sota les sureres, formant el característic paisatge de les deveses extremes o castellanques.

L'operació de pelar el suro es realitza durant l'estiu. La feina consisteix a fer un tall circular amb la destal al tronc de l'arbre, esqueixar longitudinalment l'escorça i treure el suro amb l'ajut del mànec de la destal o d'un bastó.

IN MEMORIAM

En nom de tots els membres de l'Agrupació Cultural de Porreres, volem expressar el nostre sincer condol per la mort de Jaume Gil Cuenca el passat mes de novembre, president de la nostra associació de 1992 a 1995. Descansi en pau.



PLUVIOMETRIA

Germanes Barceló-Crespí

OCTUBRE 2015

Dia		
1.....	0,20	litres/m ²
13.....	14,80	litres/m ²
14.....	6,00	litres/m ²
19.....	1,00	litres/m ²
25.....	0,10	litres/m ²
26.....	1,50	litres/m ²
Total	23,60	litres/m²

NOVEMBRE 2015

Dia		
1.....	0,40	litres/m ²
2.....	23,50	litres/m ²
21.....	0,40	litres/m ²
22.....	1,50	litres/m ²
26.....	1,50	litres/m ²
Total	27,30	litres/m²

DESEMBRE 2015

Dia		
5.....	0,80	litres/m ²
Total	0,80	litres/m²

RESUM 2015

Gener.....	22,20	litres/m²
Febrer	59,60	litres/m²
Març	42,20	litres/m²
Abril	2,80	litres/m²
Maig	4,70	litres/m²
Juny	0,50	litres/m²
Juliol.....	2,20	litres/m²
Agost.....	38,80	litres/m²
Setembre.....	121,70	litres/m²
Octubre	23,60	litres/m²
Novembre	27,30	litres/m²
Desembre	0,80	litres/m²
Total	346,40	litres/m²

ADÉU I MOLTES GRÀCIES, GERMANES DE LA CARITAT

Maria Antònia Nicolau i Rosselló

Les Germanes de la Caritat ja no són a Porreres.

En teníem notícia per altres mitjans, però la revista Llum d'Oli també ha volgut que quedàs en les seves pàgines el que ha significat aquest esdeveniment en la vida de Porreres.

Vull començar amb uns versos de Mn. Pere Orpí que vaig reproduir al meu pregó, l'agost de 2007, que me semblen un resum magnífic del que hi ha en cor de molts de porrerencs i porrerenques:

*An es malalts i ferits,
els heu atès nit i dia,
i heu duit consol i alegria
an es vells i els afligits*

*Heu donat an ets infants
cultura i bona ensenyança
i heu encès llums d'esperança
dins es cor des cristians.*



Gràcies, **Germanes de la Caritat**, així no en deix cap, pel vostre pas pel nostre poble, per totes les petjades que dins cada una de les nostres cases, des del primer dia que arribàreu a Porreres, heu deixat. Petjades que ens parlen de visites als malalts, d'acollida als qui manco tenen, de companyia en els darrers dies d'un familiar, de cura de la Parròquia, de tranquil·litat per a les mares que tenen infants petits a les "cunes", d'ensenyança de lletres i de valors, de costura i de pregària, de catequesi i d'acompanyament, però sobretot de caritat, d'estimació, de donar sense esperar res a canvi. Moltes gràcies per la vostra manera d'estar en el poble i amb el poble.

És cert que vivim uns altres moments i que ara, gràcies a Déu, l'Estat ha assumit moltes d'aquestes atencions bàsiques que vosaltres realitzàveu, no obstant, hi ha una manera de fer i estar gratuïta, sense horari, que

només vosaltres heu fet. Perquè com va escriure Mn. Teodor Suau "*Curar malats... ensenyar a llegir i escriure... entretenir la gent quan no hi ha massa entreteniment... transmetre la tradició cristiana... posar les bases de l'adhesió a Jesucrist... obrir espais d'acollida, d'atenció als més propers... anar a les possessions perquè no hi anava ningú més... bo de dir,, llarg de fer... presències que arriben a ser tan familiars que no hom entén el poble o el llogaret sense aquestes figures que configuren el paisatge més nostrat*".

Gràcies per aquest 155 anys entre nosaltres

Però quan i com va ser l'arribada de les Germanes de la Caritat a Porreres?

Serà bo recordar que la fundació de la casa de la Caritat a Porreres va unida a la d'un bon porrerenc, Mn. Agustí Font Barceló, vicari de la



parròquia i d'un manacorí, el dominic exclaustat P. Josep Perelló que va ser el rector que les va acollir.

El 10 i 11 de gener de 1819 hi hagué una gran nevada a Porreres que deixà a la misèria famílies porrerenques, el rector Mn. Rafel Esteva va demanar ajuda als vicaris de la parròquia perquè repartissin pa i llegum a la gent. Com que la necessitat era tan gran es va demanar una casa per poder-se fer el repartiment del menjar. Aquí és on comença el projecte que acabarà amb l'arribada de les Germanes de la Caritat. Les altres passes són evidents: primer, el rector proposa al clergat i a l'ajuntament edificar una hospici. La resposta per ambdues parts va ser positiva i el diumenge següent el rector ja ho va anunciar.

A la capella del Roser es reuniren autoritats eclesiàstiques i civils i el poble i decidiren que l'ajuntament i el rector en serien els principals protectors i que estaria governat per una junta de Caritat formada per un capellà i quatre laics.

Després d'una sèrie d'incidències degudes als canvis polítics de la pri-

mera meitat del segle XIX, el 20 de setembre de 1850 Mn. Agustí Font va fer donació de la casa i corral que posseïa a l'antic carrer na Reia (avui Agustí Font), perquè s'hi establissin les Germanes de la Caritat, afegint que per Germanes de la Caritat s'havia d'entendre dones que volguessin servir l'Hospici. Posteriorment va donar tots els seus béns al rector i a la Junta de Beneficència per al sosteniment de les dites Germanes.

Per altra banda, l'1 de març de 1860 el rector va comprar amb diners seus una casa al carrer d'en Betzarrut, (avui Caritat) que confrontava amb

l'Hospital, per habitatge de les germanes.

Segon: Davant la dificultat en què es trobava el rector perquè vingués la congregació de Filles de la Caritat, l'11 de març, envià una instància al bisbe Salvà exposant el contacte amb l'ajuntament de Felanitx i amb els protectors i superiora de la casa mare de les Germanes de la Caritat, perquè es pogués crear un convent a Porreres. El dia 13 el Bisbe aprovava que s'establissin a Porreres les Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül com a Felanitx i Lluçmajor *"para el servicio de los enfermos del Hospital y en las casas particulares"*; l'autorització parla també de l'educació de les nines.

Tercer: El 2 de setembre de 1860 arribaren quatre Germanes de la Caritat de Felanitx, al front de les quals venia la qui seria superiora de la nova fundació, Sor Dionísia Oliver, la presidenta Sor Francisca Mestre, i altres dues religioses, Sor Lluïsa Bordoy i Sor Teresa Vicens.

Consta que el dia mateix de la fundació a Porreres, dues al·lotes d'aquesta vila ingressaren en la nova casa de





la Caritat: Antònia Mesquida Obrador i Margalida-Àngela Rosselló Garí.

El que va passar des d'aquell 2 de setembre de 1860 fins el desembre de 2015 és a la memòria col·lectiva del nostre poble i és un capítol de la Història de Porreres que valdrà la pena escriure per poder ser conscients de tot el bé que s'ha fet, de dia i de nit, a tantes persones anònimes que guarden un record agraït, per tot el que han rebut de les Germanes de la Caritat.

La darrera presència la trobam a la Residència Social del carrer Sala, que havia estat el convent de les Franciscanes Filles de la Misericòrdia des de 1886, quan les "mestres" franciscanes que hi habitaven es fusionaren amb la Franciscanes fundades a Pina per Mn. Gabriel-Maria Ribas de Pina. Aquesta casa i corral del carrer Sala fou donada l'any 1818 per la Sra. Esperança Barceló Mesquida a sor Maria-Lluïsa Móra Verger i a Sor Maria-Àngela Móra Móra, terciàries franciscanes seculares que se dediquen a l'ensenyança de la doctrina cristiana i costura de les nines. El convent de les Franciscanes Filles de

la Misericòrdia també va tenir una incidència important en la transmissió de la fe i valors cristians, a través de l'ensenyança, de la cura dels malalts i de l'atenció al poble fins el 1960 en què es va tancar. Passats dotze anys, el 1972 el convent es torna obrir com a Residència Social acollint la tasca social d'atenció als més majors que les famílies no podien atendre o als que no tenien possibilitats econòmiques de la casa donada per Mn. Agustí Font al carrer Sala, les Germanes de la Caritat continuaven així el servei als porrerencs i porrerencques.

Recordar la història és passar per la memòria aquells esdeveniments que d'alguna manera han fet que Porreres tingués, des de principis del segle XIX, religioses, Germanes Franciscanes i de la Caritat que s'han preocupat per la formació humana i cristiana dels infants i joves. De l'atenció als malalts i als més desfavorits. Per aquest motiu és de justícia acabar com he començat GRÀCIES PER LA VOSTRA GENEROSITAT I ENTREGA. GRÀCIES PERQUÈ SENSE LA VOSTRA PRESENCIA EL POBLE DE PORRERES NO HAURIA CONEGUT LA VESSANT SOLIDÀRIA, DE BONDAT, DE SENZILLESA, PERÒ SOBRETOT, DE CARITAT I ESTIMACIÓ, QUE HEM REBUT DE VOSALTRES.

Bibliografia:

FULLANA I PUIGSERVER, Pere: Història de la Congregació de les Filles de la Misericòrdia (1856-1921). Mallorca. 2003

LLABRES I MARTORELL, Pere Joan: Dos-cents anys de caritat. Història de les Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. Mallorca. 2007



EL CAMÍ DE MANACOR

Maria Barceló Crespi

Antany, sembla que hi hagué varies rutes que es feien servir per connectar Porreres i Manacor.

Això no obstant, no sempre la documentació és explícita. Així, el 23 de gener de 1435 Pere Feliu venia als germans Joan i Antoni Cardils de Porreres una peça de terra situada en la porció que fou de Nunyo Sanç i aleshores era del rei, a vintè de lluïsmes i a cens de 14 sous a pagar als hereus de Miquel Sabater per la festa de Nadal. Dita peça de terra confrontava amb camí reial *quo itur apud parrochiam de Manachor*, amb possessió del mateix venedor i amb un caminet que hi anava.¹ Quin era el camí que arribava a la parròquia (s'entengui districte) de Manacor? No s'indiquen detalls.

Igualment tampoc queda entenedora una dada del 1730 que referencia el camí reial que va a Manacor i res més.² (1730).

A l'inventari de béns de Pere Proençal (1576) s'esmenta que era posseïdor d'una peça de terra dita *Lo Salinar* que confrontava *ab via pública per le quall se va de le vile de Porreres a le vile de Menecor*.³ Efectivament, es Salinar és una contrada que queda a mà esquerra de l'actual carretera de Vilafranca.

El dia 26 de desembre de 1584 Pere Ferrer, un dels síndics i clavis de la Part Forana, era avisat per part dels jurats que de les pecúnies que es recaptassin del tall *do y pach al honorable Jaume Michel, mostesaf de la vila de Petra, trenta-sis lliures y sis sous per tota la feyna ha pagada axí de mestres, menobres, pedra, cals et*

aliter ha servit per adobar lo camí de Porreras lo qual se és adobat per orde de les magnificències iuxta la determinatió del Gran y General Consell celebrat a 5 de octubre 1574.⁴ El camí de Porreres a Petra, de fet, coincidiria amb l'actual carretera que enllaça Porreres i Vilafranca de Bonany atès que Vilafranca és un poble relativament recent a partir de la independència aconseguida de Petra en el segle XIX.

Una dada del 1708 al·ludeix a la síquia del pont Gros per damunt de la qual passa el camí reial que va a Manacor.⁵ Sens dubte, es tracta de l'actual carretera que va en direcció a Vilafranca.

És sabut que des de Porreres, i passant per la possessió d'Albocàsser, també s'arribava a Manacor.

El 1365, a la zona de son Nebot, Pere Orell i la seva muller Blanca tenien una vinya que confrontava amb diverses propietats, amb un torrent i amb el camí públic que es dirigia a Manacor.⁶

A l'inventari de Pere Antoni Rullán, prevere beneficiat a l'església parroquial de Porreres, escripturat el 18 de setembre de 1733, consta una referència a 4 quarterades de terra a son Oliver que confrontaven d'una part *ab lo camí dit de Albocàsser*.⁷

El camí de Manacor partia per l'actual carrer Nou. Hi havia tres variants. 1) l'actual carretera de Vilafranca. 2) el camí de sa Torre passant prop de les possessions de son Roig, sa Torre, son Joi, Boscana, sa Franquesa, Rafalot. 3) el camí de sa Torre però a l'altura de son Obra es desviava per baix del puig

de son Nebot cap al Rafal, Albocàsser, Justaní, son Fangós.

Aquests camins figuren com *camino de ruedas* (camí de carro) al mapa del cardenal Despuig. L'any 1784 Antoni Despuig i Dameto, el famós cardenal Despuig, publicava el seu conegut mapa de Mallorca dedicat a la Sereníssima Princesa d'Astúries Dona Maria Lluïsa de Borbó. Aquest mapa és de gran interès per la xarxa de camins que reproduïx.⁸

- 1 ARM, ECR 67, f. 52r.
- 2 ADM, 21/9/3, f. 13r.
- 3 ARM, Prot. C-453, f. 289r.
- 4 ARM, EU 50, f. 181v.
- 5 ARM, ECR 91, f. 28v.
- 6 ARM, ECR 50, f. 251v.
- 7 ARM, Prot. M-1.972, f. 63r.
- 8 BARCELÓ CRESPI, Maria: *Sobre Porreres*, Porreres, 2001, pg. 197.



Graduat Social

Av. Bisbe Campins, 3
07260 PORRERES
Tel. 971 16 80 38

EL BEAT RAMON LLULL I EL CAPITÀ NEBOT DEL PUIG

Joan Rosselló Lliteras

El beat Ramon Llull, mort a Bugia el 1935, fou soterrat a l'església de Sant Francesc de Ciutat. Des de llavors ha tingut molta devoció per les viles de l'Illa amb un fervor desigual segons l'època, i s'ha conservat fins als nostros dies. En tenim una mostra mirant la generositat del capità Bernat Nebot del Puig.

De la seva vida, de moment, en saben ben poques coses. Era fill de l'honor Joan Nebot del Puig i de la senyora Magdalena Llompart. El 1711 el pare ja s'havia mort però la mare vivia. Molt probablement era nebot del rector Llompart, que el 1666 inicià les obres de l'actual temple parroquial. Tenia un germà que nomia Joan com son pare i va ser un dels marmessors testamentaris.

S'ha conservat el seu testament.

Per les coses que resguardaven la seva ànima, era guiat pel reverend senyor Guillem Gelabert, acollit de la parròquia, un exemplar sacerdot de la família d'aquells que més tard cuidarien la capella de les Ànimes i en construïren l'artístic retaule.¹ El senyor Bernat morí a principi de desembre de 1711. Havia atorgat testament el 30 de novembre, del qual es desprèn que a l'església ja hi havia una capella on es venerava la imatge del "Doctor i Màrtir el Beato Ramon Llull". Baix les grades de la mateixa volia fos feta una tomba on hi seria enterrat ell i la seva mare, si aquesta era la seva voluntat, i que hi fos posada una llosa de pedra esmolada.

Quant a l'epitafi "per la circumferència d'ella sia escrit un letrero qui diga: Sepultura del Sr. Bernat Nebot del Puig, capità, de la vila de Porreres i de la senyora Magdalena Llompart".

En relació als sufragis deixava 5 sous als altres bacins de Terra Santa, de Nostra Senyora del puig de Montis-ion, 2 sous als altres bacins de la parròquia i 15 diners als altres bacins d'almoïna demanants. Expressava el desig que el dia de l'enterrament fossin cantades set salves: una a la capella del Sant Crist, altra a la del Roser, altra a les Ànimes, altra a Sant Antoni, altra a Sant Sebastià, altra a Sant Roc i una altra a la de l'Il·luminat Ramon Llull. A més, manava que se celebrassin mil misses.

El 25 de gener, "dia en que se celebra festa del Il·luminat Doctor i Màrtir, el Beato Ramon Llull, en la capella on se troba col·locada la imatge del dit Il·luminat" volia perpètuament fos celebrada una missa cantada amb diaca, subdiaca i orgue, per a ell i per a la seva mare.

Per altra part, la senyora Magdalena Llompart el 1726 "en subsidi de la fàbrica del quadro que actualment se va fabricant en St. Roch y del Il·luminat Doctor y Màrtir el Beato Ramon Llull de la iglésia de la present vila", deixà 12 lliures moneda de Mallorca i 130 lliures per fer una llàntia de plata per posar a la capella de Sant Roc i del Beat Ramon Llull i oli perquè sempre estàs encesa nit i dia. Aquesta deixa a final del segle XVIII tengué forta oposició per part dels responsables diocesans però el batle, els jurats i molts porrerencs reeixiren capejar el temporal.

Pel que fa a la llàntia, el seu hereu universal perpètuament havia de comprar l'oli necessari per fer cremar "la llàntia que se troba a ma esquerra entrant a la capella ahont se troba col·locada la imatge del Beat Ramon Llull de dia y de nits. Podrà cumplir dita obligació, depositant 150 lliures a la taula numulària, que en produiran 15 cada any". Encomanà la llàntia "a la persona qui aportarà la figura del dit Il·luminat i Martir, almoïna demanant en dita església".

Després de la mort de la seva mare, l'hereu del referit Bernat durant 15 anys havia d'entregar a la parròquia 200 lliures anuals.

NOTA. L'amo Antoni Sastre, que vivia en el carrer de la Recтория, posada de Son Nebot, pagava l'equivalent en pessetes per complir la deixa del seu antecessor. Durant el rectorat de D. Gabriel Adrover, la va redimir tal com el facultava el fundador.

¹ Arxiu Parroquial de Porreres, lib. Def. VIII, 1700-1714, p. 169v, 170, 170v. Cfr. Miquela SACARÈS TABERNER; Caterina M. VENY RIERA: *La retaulística dels segles XVI-XVIII a l'església parroquial de Porreres*, Porreres, 1998, p. 91.

EL CONREU DE GUIXES A PORRERES (SEGLE XVI)

Maria Barceló Crespi

El mot guixa és polisèmic. Un dels significats és el de planta lleguminosa que s'empra com a aliment per a persones i bestiar.

Avui, més aviat n'hi ha poques al mercat i no són gaire consumides. En canvi, antany, sí.

A Porreres se sembraven guixes a l'igual que altres llegums com els ciurons, les faves, els fesols o les lletilles.

Algunes dades documentals així ho confirmen.

Vet ací alguns exemples del segle XVI.

Joan Gelabert tenia una peça de terra on conreava xeixa a més de faves, guixes i lletilles (1564).¹ En el rafal de Joan Morlà hi havia *une gerre de terre ab tres almuts de guixes* a manera de llavor per sembrar. I en una tanca ja havien estat sembrades faves, fesols i guixes (1564).² Rafel Font havia sembrat *tres scudelles de guixes* (1570). En aquest cas s'ha d'entendre l'escudella com a mesura.³ Guillem Mesquida, àlies Nofre, en sembrà nou almuds (1570).⁴ Guillem Barceló, àlies Banyeres, dedicà *tres almuts de guixes* per a sembra (1570).⁵ Als sementers de la possessió de Rafel Barceló s'espargiren major quantitat, en concret *sinch bercelles de guixes* (1572).⁶ Sebastià Font, al seu rafal, tenia un almut de guixes sembrat així com faves i lletilles (1577).⁷

1 ARM, Prot. C-454, f. 283v.

2 ARM, Prot. C-454, ff. 288r i 291r.

3 ARM, Prot. C-453, f. 27r.

4 ARM, Prot. C-453, f. 35v.

5 ARM, Prot. C-453, f. 73r.

6 ARM, Prot. C-453, f. 140v.

7 ARM, Prot. C-453, f. 346v.

L'ESGLÈSIA PARROQUIAL: EL MONUMENT MÉS IMPORTANT DE PORRERES

Maria Barceló Crespi

L'any 2016 es compliran els 350 anys de l'església parroquial de Porreres.

L'any 1666 el rector mossèn Gaspar Llompart d'acord amb els jurats varen acordar bastir una nova església amb més cabuda que l'anterior (segle XIV).

Potser, s'hauria d'aprofitar l'esdeveniment en un doble sentit: 1. Celebrar l'aniversari per donar a conèixer més i millor el principal monument de Porreres. 2. No deixar passar l'avinentsa i dedicar temps i esforços per tal de procedir a rehabilitar i restaurar tant alguns indrets de la fàbrica de l'immoble com algunes peces del mobiliari litúrgic.

L'anomenada catedral de la Part Forana, pels seu interès històric i artístic, hauria de merèixer l'atenció d'autoritats civils i eclesiàstiques així com de tots els porrerencs i porrerencques que estimen el patrimoni llegat pels avantpasats.



PORRERES - tlf. 971 64 73 16

LA DARRERA CANONADA (PART I)

Pere Morey

L'escriptor Pere Morey, que va venir a presentar el seu llibre LA DARRERA CANONADA a l'Agrupació Cultural el passat mes d'octubre, ens ha cedit el primer capítol de la seva publicació que, com veureu, està ambientat a Porreres.

**Vespre de Santa Caterina, 24 de novembre de 1701.
Dalt del puig de Monti-sion de Porreres.**

Tots nosaltres fitem la foscor, a dos punts on la nit és encara més negra, sòlida, on hi ha dos puigs; un a ponent i l'altre a tramuntana amb una baula a mestral. Ningú no parla. Un vent suau bressola els pins, que murmuren alguna antiga salmòdia. Un company és a la vorera de l'esplanada, adesiara es posa les mans formant copa darrere les orelles, escoltant.

- Encara no?

Mou el cap.

- Si es torben molt...

Allà dalt cremen les estrelles, silencioses. Un crit angoixós i planyívol esqueixa la nit, em davalla un calfred per l'esquena; sé que no és més que un sebel·lí, però sona tan humà...

- No sentiu com una mena de brunzit harmoniós? —demana Llorenç, el místic del grup— podria ser la música de les esferes, o el rajar del riu lluminós de la Via Làctia.

Els altres el deixem fer. Ens preocupa massa saber si arribaran els que estan esperant abans que es vegi, dins la fosca, allò que temem.

- Calleu! —és el guaita. Ens arremolinem en torn d'ell.

- Allà baix, veieu un llum entre els arbres?

- Sent peülles! No se'n deuen haver dut la mula?

- Pots pensar! En Felip i en Miquel corren molt més de pressa que ella.

- Són dos o tres animals, qui deu ser?

Ens arriba un eguinar, clar dins del silenci de la nit.

- Cavalls? No serà la...

Ningú no gosa dir el nom d'aquella institució que plana, com un núvol malastruc, damunt dels pensaments que gosen enlairar-se una mica massa. La Inquisició.

Un xiulet, agusat com una fletxa, travessa la foscor.

- En Felip! Ja arriben!

Tots mirem altra vegada cap a tramuntana, cap a mestral, hem cobrat coratge, potser que encara guanyarem la contesa.

- Prepareu l'esca i el foguer!

- Ja hi estan fa estona.

Ja sentim el trepig adelerat dels nostres companys Felip i Miquel, els sortim a camí per ajudar-los a portar el sac, la botilla i l'olleta. Sols quan els tinguem devora del munt de llenya podem encendre el foc que proclamarà la nostra victòria. Aquestes són les regles; a cap de nosaltres se'ns acudiria trencar-les i prendre foc abans de...

- Mal llamp! Santa Magdalena!

Efectivament, dalt d'un dels dos puigs que estàvem vigilant, al del nord, hi pipelleja una foguera llunyana.

- I ara Randa! Dimonis, enguany haurem estat els darrers!

Arriben els companys, panteixant i tots suats, s'eixuguen la cara amb un drap, beuen un glop d'aigua amb el que es rabegen la boca i l'escupen. Esperaran a dessuar-se un poc abans d'apagar la set.



Bàrbara-Art
DECORACIÓ - ANTIC

Gabriel Cortés

MESTRE ARTESÀ LLAUNER

FANALS MALLORQUINS - RESTAURACIÓ DE METALLS

Pl Molí de N'AMENQUAL, 10 - Telèfon i Fax 971 64 72 41 - 07260 PORRERES

- Com heu estat tanta estona? Santa Magdalena i Randa ja han encès!

-Pel camí hem trobat dos cavallers i un traginer amb una mula, hi va un criat davant amb un fanalet, i ens han enredat demanant-nos noves, quants estudiants som, el nom del mestre, si hi havia lloc on romandre ells dos i tot això.

- Però qui són? —demana el mestre, preocupat. Crec que sé el que pensa: si és la Inquisició el més exposat seria ell. Es deu furgar la memòria provant de recordar si no hauria exposat alguna opinió que els cervells malaltissos dels inquisidors poguessin considerar herètica... però és molt difícil dir cap heretgia explicant-nos el Trivium... Gramàtica, Dialèctica i Retòrica, això és tot el que aprenem... els que no tenen el cap massa espès.

L'ALTRE ESPECTACLE

Jaume Rosselló Tomàs

La postal minimalista del meu betlem
és un tros de soca seca amb l'escorça desferrada,
poliçons de caramuixa per fer un pont,
pel de roca, llençrisca i mata,
terra de garriga i poca cosa més.
Aquests elements
i quatre personatges d'antigues rondalles,
que ben bé podríem ser tu i jo,
una caterva de veïnats i la gent que passava per allà.

Vestiré tot d'il·lusions, de desig i confiança,
d'aquella esperança dòcil i submissa
que ens acompanya fins a la mort.
I com tants d'anys...
arraconaré la brutor, frustracions i angoixes
i, dissimuladament, com aquell que no ho vol,
ho amagaré al costat, davall o potser damunt
del paisatge nadalenc,
vora el camí, sota el pont a prop de la cova.

Així és el meu betlem.
Així és també un tros de la meua vida,
perquè passat festes tot es desfà,
el bo i el magre...
i guaitant per les cortines del dia a dia,
de cop i una vegada més
és un altre espectacle.

Sí, de vegades passa amb els fills de famílies de mig pèl que els fan estudiar per força, més que res pel prestigi que els donarà tenir un misser a la casa. El mestre fa servir més la disciplina amb ells que amb tota la resta; de vegades pens que passa gust de fer-los aixecar-se els faldons de la sotana i deixar-los les anques ben vermelles; ja sigui amb les cordes amb nusos o, si la falta és greu, amb la "cullera", una part rodona amb forats per a què l'aire no aturi el cop. "Així vos llevaré la son!" —els diu- "Disciplina ve del llatí *discere*, aprendre!"

Els al·lots que envien aquí els rectors dels pobles, com va ser el meu cas, solem ser realment més desperts i tenim unes ganes ferestes d'aprendre; ja hem tastat la vida del camp i hem segat les messes sota el sol de juny o arrabassat les olives del terra gelat, el desembre.

- Són el senyor Joan de Torrella i el seu fill Agustí; els acompanyen un criat amb un fanal i un traginer amb una mula —diu en Felip, ara que ja ha recobrat l'alè.

El mestre també recobra l'alè, alleugerit. No són els enviats de la Casa Negra.

- Enceneu el foc, aviat!

(continuarà)

GLOSÀRIUM XXV

Joan Barceló, Fusteret

Se'n reien del dilema
que tenien els catalans.
I ara els dos partits grans
tenen el mateix problema

Tindrien ben bé collons
no poder formar govern
fins en haver passat l'hivern
o fer noves eleccions.

I a Balears és per demés !!
Han tornat guanyar els franquistes,
mentre que els nacionalistes
han fracassat un cop MES.

Veig amb preocupació
que els gonelles Ciutadans,
(fotuts anticatalans !!),
han tret representació.

FESTA MAJOR: 6, 7, 8 I 9 DE NOVEMBRE

Ajuntament de Porrera

El segon cap de setmana de novembre a Porrera celebrem la nostra Festa Major grossa, la d'hivern, la de Sant Francesc d'Assís!

És un moment important pel poble, un moment per sortir al carrer i participar, un moment de gaudir col·lectivament, de compartir amb els veïns després d'uns mesos intensos de feinejar pel tros. La manera de celebrar la festa, els actes programats, els àpats que mengem... transmeten allò que som i és part del nostre patrimoni cultural i immaterial.

Cal dir per començar que el temps va ser un gran aliat durant tot el cap de setmana de la festa major i ens va deixar gaudir de tots els actes de carrer amb una bonança immillorable. Va ser una festa molt popular i amb gran participació! Tot un grup de gent jove porrerenca ens hi va acompanyar deixant palès com l'agermanament entre els dos pobles és una realitat.

Els actes van començar amb el pregó a càrrec d'en Lluís Llach, que ens va parlar de com les persones som l'ànima del poble i com d'important n'és la cultura per alimentar aquesta ànima.

Acabat el pregó, va haver-hi la recuperació de la tronada, un acte documentat a les festes majors de Porrera de meitats del segle XIX.

Les nits amb concerts i balls d'orquestra van animar els més marxosos fins a la matinada. Un dels concerts va ser de



Tuninaina (que joves de Porrera van descobrir a la festa major de Porreres i els van proposar per actuar a Porrera); va haver-hi també partit de futbol amb La Unió Esportiva Porrera, missa major en honor al patró, cucanyes per a petits i grans, esmorzar popular, cinema, el Tasta Porrera, ja consolidat, que és el tast de vins de tots els cellers de Porrera i mostra de cuina local. Una manera de mostrar el fruit de la terra i l'esforç de tot un any. També vam poder escoltar poesia i música al certamen Terra i Cultura, aquest any dedicat al poeta valencià Vicent Andrés Estellés.

I un dels actes més tradicionals que ha perdurat amb pocs canvis al llarg del temps és el repartiment de coques. El diumenge al matí, nens, nenes, joves i més grans vestits de català reparteixen coques per les cases del poble, acompanyats pels grallers, lo Molló i la Garranxa. I aquest any, una altra recuperació, el ball de plaça amb vermut popular. Després de més de 75 anys sense fer-ho, la jota de Porrera va tornar a sonar i a ballar-se a la plaça! Això va ser fruit d'una feina intensa durant tot l'estiu, amb xerrades i tallers per a recuperar aquest patrimoni cultural i festiu com a expressió popular i singular de Porrera.

Vam acabar la festa major el dilluns al vespre, amb una traca final. Amb el sentiment que havíem viscut la festa major sentint-nos poble, i fent nostra la frase del poeta Vicent Andrés Estellés "...allò que val és la consciència de no ser res si no s'és poble". Contents per tot, però sobretot per la resposta de la gent, treballarem amb il·lusió per a la següent!



THE CAMPBOARDS

David Tàpias, Aixopluc

The campboards és una comunitat que aixopluga idees. S'estableix en campaments situats en llocs comunals abandonats, on invitem gent a passar-hi uns dies. A canvi, han de respondre aquesta pregunta:

Com podem millorar la vida d'aquest lloc, donant-hi nous usos per a la seva gent, amb els recursos del propi lloc?

Un músic pot escriure una cançó. Un biòleg, una estratègia per reforçar una part d'aquest ecosistema. Un pagès, una manera de recuperar algun cultiu. El nostre objectiu és deixar que la diversitat i complexitat d'aquests llocs creixi, tot fent preguntes i cercant-hi nous recursos comunals, duent sòls exhaustes, entorns cansats, a una nova vida salvatge.

Tots els nostres invitats esdevenen membres del grup, i el coneixement que produeixen durant la seva estada és compartit per tots els *campboards* - en directe i en xarxa.

El campament es conforma amb tres aixoplucs: un interior, on protegir-se



del fred, la calor, la pluja, el vent i les bestioles, fabricat fora del lloc, és totalment desmuntable. Un exterior, on gaudir dels bons dies, treballar i compartir idees, fabricat amb materials de fora i del lloc, també totalment reversible. El tercer, un espai on rentar-se, és fet amb materials trobats al lloc, i és totalment biodegradable.

El primer assentament ha estat possible gràcies a la generositat de l'Ajuntament

de Porrera, que ens ha cedit un espai a una finca municipal de 23 hectàrees. Ens agradaria poder comptar també amb la participació de la gent de Porreres, si hi esteu interessats podeu escriure'ns a info@aixopluc.net

Podeu trobar més informació a: www.thecampboards.com

THE CAMPBOARDS

floristeria i jardineria

CanMurtó

COMPOSICIONS FLORALS
PER A NOCES, COMUNIONS
I TOT TIPUS DE CELEBRACIONS

C/ Sa Galla, 92 - 07260 PORRERES
Tel. 971 647 053 - Mòvil. 689 689 667
Fax. 971 647 053

Bar Pub

ES FAROLET

FIL MUSICAL

Caterina Gornals Miralles

Com alguns lectors ja sabeu, fa uns anys vaig escriure una secció titulada El món musical porrerenc, però després per motius d'estudis i feina ho vaig deixar. Ara em feia il·lusió reprendre aquest apartat i donar a conèixer els nous músics o noves formacions que tenim al poble. La meua idea és estirar un fil musical tant com pugui i anar-hi "enfilant" diferents músics, sempre partint d'un membre del grup anterior.

El primer grup en obrir aquesta secció són els **Estocats**. He començat per ells perquè quan els vaig veure actuar el dia de la Fira em va venir aquesta idea al cap i vaig anar a xerrar amb ells per iniciar aquesta cadena d'entrevistes.

ESTOCATS

Estocats està format per en Juanfran Maya (bateria), estudiant de fisioteràpia; en Xisco Expósito (veu i guitarra), el qual prepara oposicions, al mateix temps que fa feina; n'Andreu Leiva (guitarra), que fa feina unes poques hores mentre acaba el Batxillerat; en Marc Grimalt (guitarra i cors), estudiant d'un grau superior d'animació sociocultural, i n'Álvaro Carmona (baix), el qual fa feina els estius i estudia els hiverns. Aquest grup va sorgir a partir d'un altre grup que ja tenien format en Juanfran, en Xisco i n'Álvaro. Per diversos motius un parell de membres de la formació anterior van deixar de tocar, el grup es va dissoldre i després va sorgir aquesta nova formació.

Toquen versions pop rock i canten en català o castellà, però ara comencen a ampliar el seu repertori amb la música *indie*, amb alguna cançó en anglès. Dels grups que més versions interpreten són *Extremoduro*, *Amics de les Arts* i *Fito & Fitipaldis*.



Han fet actuacions a Porreres com la del dia de la Fira, algunes nits de Cap d'Any, per Sant Roc... i algunes sortides a altres pobles com Felanitx, Campos i a les festes de Porrera. De moment tenen una actuació prevista el 5 de desembre a Ca Sa Viuda (Vos hi esperen a tots!)

Assagen quan els va bé i aconsegueixen coincidir tots, segons els horaris de feina i estudis, però normalment

són els caps de setmana o els dies festius. Poden assajar un parell de setmanes seguides o estar uns mesos fora cap assaig, depenent sobretot de si tenen actuacions previstes o no.

Per curiositat, els he demanat amb quin grup famós els agradaria tocar i m'han dit el següent: n'Andreu Leiva no va haver de pensar-s'ho ni un moment i va ser el primer en respondre: *Metallica*, per la seva música i la seva posada en

escena. A en Xisco li agradaria formar part dels *Amics de les Arts* perquè li agrada el seu estil musical, però també per la seva actuació damunt l'escenari i els seus monòlegs durant els concerts. En Marc voldria formar part dels *Rage against the Machine* per les seves lletres, estil de música i la innovadora posada en escena. En Juanfran va ser el que més difícil ho va tenir, ja que no sabia triar un grup concret, sinó més aviat triaria un estil musical: *indie*, ja que grups *indie* que li agradin n'hi ha molts. I n'Álvaro li agradaria tocar amb els *Fito & Fitipaldis* ja que és un grup que sempre li ha agradat i a casa seva tothom l'escolta.

També tenen algunes anècdotes com una "amistat curiosa" que van fer amb el tècnic de so per Sant Roc, un tècnic molt informal i mogut que els va animar molt el temps que van actuar; o el dia de la Fira que quan van pujar

a l'escenari en Marc no tenia corretja per penjar-se la guitarra, ja que la seva s'havia romput durant l'actuació anterior i en Xisco s'havia deixat la seva a casa. Però coincidiren en destacar la seva primera sortida fora de Mallorca, durant la qual va desaparèixer la motxilla d'en Juanfran, i a més, ja havien perdut el vol d'anada cap a Porrera i van haver de comprar-ne un altre, perquè n'Álvaro, que anava en vaixell amb els instruments, ja havia partit.

Per acabar, el grup em va demanar si podia incloure una nota a l'article: necessiten instruments de vent. Si algú està interessat en formar part del grup, que no siguin guitarristes, es pot posar en contacte amb ells a estocats-rockversions@hotmail.com. A més, si algú els vol contractar per fer alguna actuació en aquest mateix correu electrònic els podreu trobar.

EL GRUP EN...

Una paraula: improvisació

Un lloc: Porreres

Una cançó: *No tinguís presa* de Sopa de Cabra

Una sèrie: The Simpsons

Rituals: sempre dur roba de recanvi i desodorant (sobretot a l'estiu), i fer-se una foto prèvia a l'actuació i una després.

LLEGEIX
LLUM
D'OLI



S'estanc

vell

Cafè - Restaurant

Carrer Palma, 29
Tel. 971 56 05 23
Vilafranca de Bonany

PAPERERIA ALMOINA

Llibreria

Fotocòpies

Objectes de regal



C/. Almoína, 10
Tel. 971 16 80 19

i ara, Solarium

Non Estil
PERRUQUERIA I ESTÈTICA

UNISEX

PERRUQUERIA

extensions
tallats de moda
tints
banys de color
tota casta de metxes
moldejats
desarissat
recollits
núvies
comunions
etc...

ESTÈTICA

depilacions
neteja cutis
decoració d'ungles
tint de pestanyes
moldejats de pestanyes
massatges
manicures
pedicures
maquillatges

**obert de dimarts a divendres de
9 a 12 i de 15 a 20 h
dissabte tot el dia**

C/ Passaratx, 114
Tel. 971 166 646 - PORRERES

RAMON LLULL I ELS SEUS VIATGES

Francesc Melià Barceló i alumnes de 3r ESO de l'IES Porreres (curs 2014-2015)



Aquest any 2015 s'ha aprofitat l'efemèride – 700 aniversari de la defunció – per a posar el focus sobre la figura de Ramon Llull. Per a alguns haurà suposat un primer contacte amb el personatge i el seu llegat; per a d'altres, recordar una interessant vida o rellegir algunes de les seves obres. Perquè encara avui cal reivindicar Llull, adonar-nos que és

el gran mallorquí universal. Des del punt de vista intel·lectual, sens dubte, és el nostre avantpassat amb més reconeixement internacional.

Llull destaca per moltes raons. Per la seva prolífica obra, que abraça la filosofia, la literatura, la poesia, la religió, la política, la ciència (se'ns diu que amb les seves formulacions es pot considerar el primer informàtic!)... També per haver viscut una vida molt llarga i, diguem-ne, turbulenta, envoltada de fets extraordinaris, que ha donat lloc a llegendes vers la seva figura.

Hi ha una faceta que particularment em crida l'atenció: la frenètica activitat viatgera. Ramon no viatja per plaer, no és un turista. Les motivacions dels seus desplaçaments són altres: peregrinacions, eixides diplomàtiques, assistència a concilis i reunions, visites papals o missions evangelitzadores, entre d'altres. Però el què és cert i segur és que al llarg de la seva llarga existència va posar els peus en molts i variats indrets de la geografia d'Europa, del Pròxim Orient i d'Àfrica. Aquest interès pels viatges de Llull el vaig traslladar als alumnes de l'IES Porreres, i el curs passat a l'assignatura de geografia de 3r d'E.S.O., ho vam treballar a les aules. Part del què podeu llegir és fruit de les nostres indagacions i reflexions.

Cenyint-nos a la biografia llulliana podríem establir quatre etapes pel que fa als viatges realitzats. La primera, que podem anomenar "Els primers viatges", comprendria els anys 1265-1275. Ramon tenia entre 33 i 43 anys. En aquesta època comença a viatjar i ho féu a partir del moment en

CA'N
GUILLEM
ENTREPANSTAPESPIZZES

AV. BISBE CAMPINS, 1 PORRERES

971 647 495

Estanc Can Poo

Segells de goma. Tota casta d'impresos d'impremta.

Havans gravats per a festes.

Llibres de text. Revistes. Articles de papereria.

Juguets. Perfumeria. Articles de regal

Avinguda Bisbe Campins, 12 • Porreres.

Tel. 971 16 66 36 - Fax: 971 64 70 24



que consagrà la seva vida a Déu. Bàsicament es mou com a pelegrí: viatjà de Mallorca a Barcelona per després arribar a Rocamador (França) i Santiago de Compostel·la. Utilitzant diferents aplicacions informàtiques a l'efecte i traçant una línia recta entre punts, podem fer un càlcul aproximat de les distàncies. Som conscients dels nombrosos errors que aquest sistema podia ocasionar però ens dona una idea de la magnitud. Així, en la primera etapa, Ramon Llull recorregué uns 3427 quilòmetres.

La segona etapa (1275 – 1290) la podríem anomenar “Els viatges per França i Itàlia”. Ramon tendria entre 43 i 58 anys. En aquests conegué unes ciutats molt interessants a l'època, capitals de la cultura, la religió, la política i l'economia: Roma, París, Avinyó (que esdevindrà seu papal), Bolonya i Gènova. Ramon recorregué en aquesta època una significativa suma de quilòmetres: aproximadament uns 4051.

La tercera etapa, que podem esmentar com la dels “Viatges del mediterrani occidental al mediterrani oriental”, aniria del 1291 al 1302. Ramon tenia entre 59 i 70 anys. Recorre llargues distàncies entre ciutats com Gènova, Roma, Tunis, Nàpols, Assis, Roma, Montpeller, París, Barcelona, Ciutat de Mallorca, Famagusta (Xipre), Limassol (Xipre) i Alexandretta-Iskenderun (Turquia). En aquest periple Llull va acumular uns 11002 quilòmetres.

La darrera etapa, la d’“Els darrers viatges”, transcorreria entre el 1302 i el 1315/1316, moment de la seva defunció. Ramon tenia entre 71 i 83 anys. Encarant el final de la seva vida, mostra un afany i una energia del tot sorprenents, atès la seva edat i les distàncies recorregudes. Recorre el mediterrani, de nord a sud i d'est a oest. És tanta l'activitat viatgera que fins i tot les llegendes expliquen que la mort de Llull li sobrevingué a bord d'un vaixell, arribant a Mallorca. Llull finia la seva vida amb una darrera etapa de 9174 quilòmetres.

Així doncs, fent el recull de les etapes, podem aventurar que acumulà a les seves cames i anques una cifra total aproximada de 27.656 quilòmetres. Un fet realment extraordinari per l'època en que va viure.

I és que parlem dels segles XIII i XIV. Una època en què es disposava d'uns mitjans de transport lents: vaixells a vela - que estan subjectes a la força i direcció del vent -, carruatges estirats per bísties i parsimonioses barcasses fluvials. Els homes i les dones d'aquella època estaven acostumats a una velocitat mitjana de 5 km/h, què és la pròpia d'anar a peu, la manera més comuna de desplaçar-se.

A més cal recordar que les vies de comunicació terrestres són en general deficientes (descuidades, en males condicions) i sotmeses a diferents jurisdiccions territorials, la qual cosa dificulta encara més la llibertat de moviment. Un panorama que dificultava greument la comunicació, el pas i el transport.

Aleshores el fet de viatjar, a diferència d'èpoques posteriors, resultava com a mínim incòmode en qualsevol dels mitjans disponibles. A més a més, en el cas concret dels vaixells, era insalubre, antihigienic i costós.

És quan ho posam en context i tenim en compte tots aquests factors que podem valorar el què féu Ramon Llull com a una autèntica gesta. Un peça més del trencaclosques que suposa la figura del mal anomenat beat mallorquí. Un element més d'una interessant existència, viscuda amb una passió i una intensitat pròpia de les genialitats. I és que a Llull el podem batiar com a geni i no farem molt enfora.



BANCA MARCH
banquers des de 1926

QÜESTIÓ DE CONFIANÇA

La solidesa d'un dels 10 primers grups bancaris espanyols.

Sucursal Porreres
Avda. Bisbe Campins, 4
Tel.: 971.64.71.17

SABEU QUE...

Joan Barceló, *Capeller*

Sabeu que... fa quaranta anys que en Franco és mort? *Hi ha redols que, francament, no ho sembla. Ah! I el nacionalcatolicisme, que encara remena la coa!!*

Sabeu que... la primera imatge que vaig veure en una “tele” en color, va ser la del dictador estirat dins una caixa? *Què bonic!! A la fi s’havia acabat un llarg “NO-DO”.*

Sabeu que... per aquells dies, les autoritats prohibiren a les emissores de ràdio posar cançons del tipus “Se va el caimán” o “Adiós, mariquita linda”? *Per prohibir que no quedí!!*

Sabeu que... per a la dreta espanyola, “democràcia” és el parèntesi que hi ha entre dues dictadures? *I tant que ho sabem. I tant!!*

Sabeu que... aquesta postguerra està resultant excessivament llarga i penosa? *Democràcia JA !!! Però de la bona, no el munt de merda podrida que tenim ara.*

Sabeu que... el discurs que feu Felip VI de Borbó dies després de la resolució independentista del parlament català (amb la força de les urnes), era quasi calcat al discurs que va fer son pare Joan Carles amb motiu del cop d’estat de Tejero (amb la força de les armes)? *Aquests borbons no tenen consol!!*

Sabeu que... quan la batlessa va parlar per primera vegada de celebrar “batejos civils”, el rector tot d’una va replicar-li que els “batejos” només els pot administrar l’Església? *A Déu el que és de Déu i al César el que és del César!!*

Sabeu que... si el Barça continua amb les golejades al Bernabeu, els que demanaran la independència aviat seran els madrilenys? *De més verdes n’han madurat!!!*

Sabeu que... l’única manera d’aturar el procés independentista de Catalunya, seria que en Rajoy els amenacés: “Si us aneu d’Espanya, vendrem amb vosaltres?” *Auxiliiii!!*

Sabeu que... els estats occidentals amb l’excusa del terrorisme islàmic, estan substituint la llibertat per una (presumpta) seguretat? *Fan més por que una calabruixada!!!*

Sabeu que... l’ONU va concedir la presidència de la Comissió de drets humans a Aràbia Saudí? *Indignant i vergonyós. Definitivament, han perdut els papers i la poca credibilitat que els quedava, si és que alguna vegada n’han tinguda gens. Va Kin Món!*

Sabeu que... a l’auditori de la vila, de vegades s’obliden de posar la calefacció en marxa? En una funció del passat 29 de novembre, el públic va sortir enredat. *Brrrrr!*

Sabeu que... els de PODEMOS i el PP es queixaren ferm pel nomenament “digital” del cappare del PSOE local, Miquel Àngel Veny, com a nou subdirector de gestió de l’hospital de Son Espases? *Qui té bo vola, i qui no, redola!! Això no canviarà mai.*

Sabeu que... mentre a Catalunya es plantegen de crear un estat propi, a Palma parlen d’organitzar una consulta sobre les terrasses del Born i polemitzen sobre l’enferrocament d’un monument feixista? *No són més ridículs perquè no s’entrenen!!*

Sabeu que... que l’exèrcit espanyol va tenir la indecència de celebrar la conquesta i ocupació de Mallorca de 1715? *Més indecent va ser la participació i col·laboració d’algunes institucions civils. Fotuts i banyuts!!*

L'ESTAT ISLÀMIC I EL REPTE D'EUROPA

Sebastià Lliteres Lliteres

Els atemptats del passat 13 de novembre a París van començar el món sencer i van provocar una allau de reportatges sobre el gihadisme¹ i el terrorisme anomenat islamista, així com de l'Estat Islàmic –altrament anomenat ISIS pel seu acrònim en anglès, o Daeix en la pronunciació àrab. La sensació que es transmetia era el d'un nou fenomen que ens interpel·la d'una forma diferent, ja que el problema no ve només de fora sinó que els individus que

actuen en nom de l'Estat Islàmic són ciutadans de països europeus que per diferents motius s'han vist cridats per les proclames dels terroristes a practicar la “guerra santa” contra la societat occidental per fer-se notar en el món, tot prometent-los un futur millor i un motiu pel qual val la pena lluitar, cosa que creuen no tenir aquí.

Les informacions que rebem des dels mitjans de comunicació massa sovint van dirigides a augmentar el pànic, tot provocant reaccions d'intolerància i rebuig cap als musulmans que conviuen amb nosaltres, identificant-los com els culpables d'aquestes accions que poc tenen a veure amb ells ni amb la seva religió. És per això que fa falta una mirada crítica cap el fenomen del gihadisme, així com també sobre la història recent dels països àrabs i islàmics per entendre perquè passa tot això. En aquest article ens proposam contestar breument a una pregunta: perquè han sorgit aquests fenòmens terroristes als països àrabs i islàmics i perquè es proposen atacar Occident? Com sempre, la història ens convida a girar la ullada enrere per donar una resposta a la qüestió.

Les relacions entre Europa i l'Orient Mitjà –concepte geogràfic que engloba països com Turquia, Síria, Líban, Palestina, Israel, Jordània, Egipte, Iraq, Iran, Kuwait, Aràbia Saudita, Emirats Àrabs, Qatar, Bahrain, Oman i Iemen– es remunten a la nit dels temps, quan els intercanvis comercials entre els països mediterranis fossin de la religió que fossin eren habituals i constants, depenent sempre de les conjuntures



històriques. La convivència entre gent de distintes religions era un fet normal en moltes ciutats i no hi havia majors problemes. El moment clau de tot plegat arriba quan l'Imperi Otomà, que englobava molts dels països citats abans, cau després de la Primera Guerra Mundial, i les potències occidentals com el Regne Unit i França s'aprofiten del buit deixat pels otomans per ocupar i colonitzar bona part de l'Orient Mitjà. D'aquesta manera es repartien el “botí de guerra” i podien explotar econòmicament el control d'uns territoris preuats per la seva posició geogràfica i pels recursos energètics que amagaven. Les potències colonials establien fronteres artificials sense tenir en compte les realitats existents en aquella zona, creant entitats com Síria, Jordània o Iraq.

Comença així l'època colonial a l'Orient Mitjà on l'aprofitament econòmic d'aquella zona per part dels països occidentals serà una constant que no tindrà pausa fins avui en dia. Podrien ser pàgines i pàgines descrivint les diferents relacions entre els països occidentals i els àrab-islàmics, però ara això no ens interessa tant. El que correspon és explicar perquè en aquesta banda del món part de la població ha arribat a veure de forma negativa la cultura i els governs occidentals.

A mesura que l'aprofitament econòmic occidental creixia amb les aliances establertes amb els règims de l'Orient Mitjà sorgits després de les independències d'aquests països durant els anys 30 i 40 del segle XX, la població autòctona

es cansava de veure com aquestes relacions entre els seus governants i Occident els perjudicaven greument, ja que acabaven sent dictadures sustentades en base a unes elits que s'aprofitaven de la protecció occidental a canvi sobre-tot de petroli. Així, es comença a concebre tot allò occidental com a perjudicial per l'interès d'una població que es sent "venuda" a l'estranger, el qual els imposa una altra manera de viure i de fer les coses sense demanar-los què en pensen.

Els interessos occidentals a l'Orient Mitjà no deixaren de créixer durant tota la Guerra Freda per la forta dependència del petroli, la qual cosa obligava a intervenir políticament en el cas que algun govern anés en contra dels seus interessos, especialment dels EUA. La radicalització de part de la població d'aquests països fou i és encara avui en dia una de les respostes a aquestes imposicions, a les guerres que han provocat les potències estrangeres i que han destruït molts països i a l'extracció dels recursos econòmics i energètics que acaben empobrint a la població civil. Les reaccions d'aquestes gents a tot plegat han estat varies al llarg de les darreres dècades: hi ha hagut propostes polítiques com les anomenades primaveres àrabs a partir del 2011 que pretenien millorar la qualitat democràtica, enderrocar les dictadures i poder controlar realment els seus països sense que Occident hi fiqui el nas; però també hi hagut respostes violentes com eren Al-Qaida o és avui en dia l'Estat Islàmic, que utilitzen l'excusa de la religió en societats que majoritàriament són conformades per població creient per controlar territoris amb un discurs radicalitzat antioccidental i amb pràctiques terroristes venudes com "l'única opció" per ser reconeguts i respectats com a actors principals en els seus països. Això, no cal dir-ho, no justifica cap mort ni cap atemptat: es tracta només d'entendre les causes.

És necessari analitzar aquest terrorisme i aquesta violència verbal i física com a reacció a anys d'imposicions i de privació de llibertat, tot i que per nosaltres sigui difícil comprendre la postura adoptada. Es tracta de reconèixer que governs occidentals han anat a aquests països amb aires de superioritat i amb voluntat d'aprofitar-se dels seus recursos econòmics, volent a més donar lliçons de "democràcia".

S'ha de dir, però, que les principals víctimes del terrorisme gihadista són altres musulmans que viuen en els seus països o han hagut de refugiar-se a fora per no compartir les idees dels més radicals, o per practicar una versió de l'Islam diferent a la dels terroristes. Aquesta violència interior dins l'Islam entre xiïtes i sunnites també l'han provocada molts governants occidentals enfrontant els uns amb els altres per aconseguir els seus objectius de domini del territori. És allò del "divideix i venceràs".

Quan la URSS va fer esclatar la Guerra d'Afganistan dels anys 1978-1992, els EUA de Ronald Reagan van intervenir com a resposta donant suport als *mujahidins*² que lluitaven contra l'invasor soviètic, servint-los d'armes i finançament. Un dels líders d'aquests mujahidins era Bin Laden, que després d'ajudar als EUA a acabar amb els soviètics, es va girar contra aquells que havien estimulat el seu sorgiment. A partir d'aquest personatge que recollia el radicalisme més violent que s'havia anat cuinant durant anys contra Occident - com ja s'ha explicat -, sorgiran grups terroristes com Al-Qaida, o el desgraciadament conegut com Estat Islàmic que actua a Síria i Iraq, territoris devastats per guerres en les quals Occident o bé ha tengut un paper fonamental o bé les ha provocat directament sense mesurar-ne les seves conseqüències a llarg termini, deixant situacions de buits de control que el radicalisme i terrorisme ha sabut i sap aprofitar.

No es tracta de donar totes les culpes a Occident, sinó de reconèixer les responsabilitats dels líders polítics occidentals durant tot el segle XX i XXI en dur a terme polítiques que han duit a part de la població d'aquests països de l'Orient Mitjà a actuar contra els seus propis germans i contra els països occidentals. Només reconeixent l'equivocat camí seguit per part d'Occident, i únicament tractant els governs d'aquests països d'igual a igual i respectant la seva forma d'entendre el món sense imposicions i sense superioritat moral serem capaços de refer els ponts amb l'Orient Mitjà, tot posant les bases sobre les quals edificar unes polítiques de col·laboració que puguin ajudar a fer front comú contra

Autos Veny



Tels: 971 58 15 77 - 971 58 10 54
Fax: 971 58 16 15
E-mail: gerencia@autosveny.com



12 100 5888-9126 TUS

Concesionario
Autos Veny, S.A.
Carretera Campos, s/n
07200 Felanitx
Illes Balears



el terrorisme i contra les visions extremes de l'Islam, cosa que podem tenir per segur que serà un procés llarg i dur que no admetrà rendicions. De res serveix tirar bombes i matar més gent si això ha d'acabar provocant més radicalisme i més odi cap a nosaltres.

Europa, a més, s'haurà d'acostumar a la multiculturalitat, a conviure amb gent diferent, a respectar a tothom vengui d'on vengui, parli la llengua que parli, practiqui la religió que practiqui i sigui del color de pell que sigui. Qui no vulgui entendre que el vell món on cada país tenia unes *característiques úniques* ha acabat, no tindrà altra via que la frustració i haver de covar l'odi contra els qui són diferents a ell tota la seva vida. Si pel contrari opta per entendre això com un fet positiu i de riquesa humana, l'acceptació d'aquesta nova Europa serà més ràpida i fàcil per tothom: d'aquesta manera també aconseguiríem que aquells joves que avui es poden veure cridats a anar a lluitar a Síria o Iraq en nom del terrorisme, o que atempten allà i aquí, es sentin

acceptats per una societat que els haurà d'acollir i acceptar tal com són, i per un Estat que haurà de lluitar per la igualtat social entre tothom. Perquè no oblidem que la principal causa de tot això és, també, la desigualtat en el món entre països "rics" i països "pobres" i la desigualtat social interna dins cada país. El de la integració és, sens dubte, el gran repte de l'Europa que ens ha tocat viure. Acceptem-lo i lluitem per superar-lo.

1 Gihadisme és un concepte que des d'Europa s'ha usat per denominar aquell terrorisme d'arrel islamista radical. Sorgeix a partir de la paraula "gihad" que significa "l'esforç" que un musulmà ha de fer per ser un bon creient i practicant. Els terroristes interpreten que "fer el gihad" significa lluitar a través de les armes, tot imposant la seva visió de l'Islam. Per tant, els europeus hem agafat la interpretació més esbiaixada del concepte de "gihad".

2 Paraula que significa "aquell que fa el gihad".

XXXII PUJADA A MONTI-SION

DIUMENGE 8 DE NOVEMBRE DE 2015



PORCELLA ROSTIDA AMB SALSA DE MAGRANES AGRES

Maria Antònia Sureda (recepta) i Pere Muntaner (fotografia)

Dificultat: ***

Ingredients per a 4 persones:

1 tros de porcella d'aproximadament

1 quilo

3 alls

el suc de 2 llimones

sal

pebre bo

120 g de brandi

200 g d'aigua

50 g de saïm

salsa de magranes agres



Preparació:

Un dia abans, deixau la porcella en un adob fet amb els alls picats mesclats amb el suc de llimona, la sal, el pebre bo i el brandi. L'interior de la porcella ha d'estar en contacte amb l'adob.

L'endemà, tornau a salpebrar la porcella, untau-ne la pell i l'interior amb el saïm. Posau l'adob i els 200 g d'aigua dins una rostidora gran i, damunt, col·locau-hi una graella o unes fustes, amb la porcella damunt, de manera que la carn no toqui directament l'adob, però els líquids que conté creïn vapor per evitar que la carn s'assequi durant la cocció.

Enceneu el forn a 180°. En ser calent, enforneu la porcella. El temps aproximat de cocció és de dues hores, però varia segons el tipus de forn. Vigila que sempre hi hagi un poc de líquid dins la rostidora. Si s'ha evaporat o n'hi ha massa poc, afegiu-hi un tassó o dos d'aigua.

Quan vegeu que la carn ja és cuïta (comprovau-ho punxant-la amb un ganivet o escuradents: la punta ha de travessar-la fàcilment), pintau la pell de la porcella amb aigua-sal i enceneu el gratinador a fi que es formi una crosta ben cruïent.

La darrera mitja hora de forn, fregiu el patató per acompanyar-la.



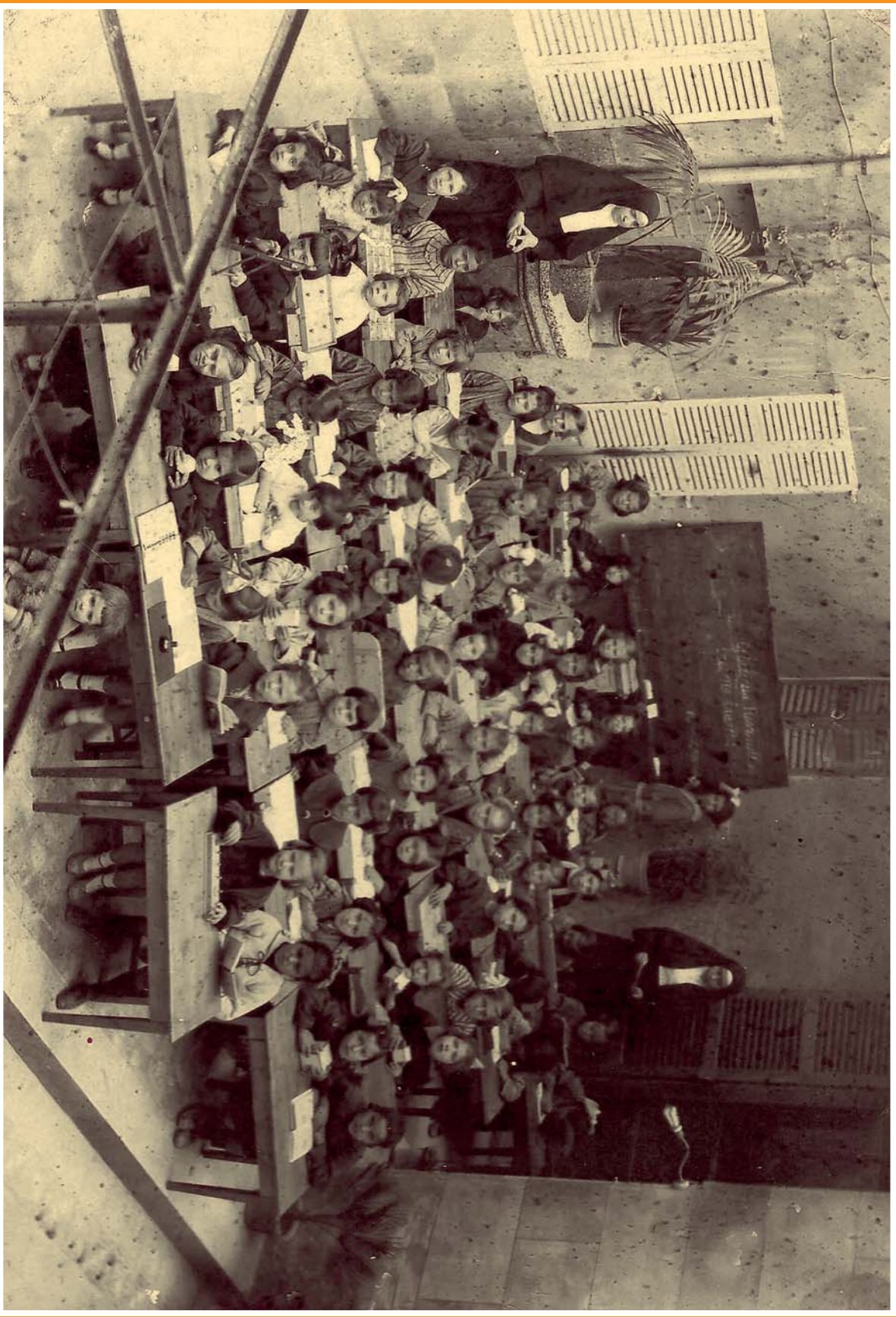
Anàlisis Clínicas

Antònia Sastre Barceló
Farmacèutica

Consulta: Dilluns i dimecres
de 8:30 a 10 hores

Carrer l'Almoina, 49
Tel. 971 64 70 84

Assegurances: Adeslas, Asisa-Muface, Agrupació Mútua,
Axa-Mare Nostrum, Imeco-Caja Salut, Groupama, L'Aliança, Novomedic...



GRÀCIES GERMANES DE LA CARITAT DE SANT VICENÇ DE PAÜL PER LA VOSTRA DEDICACIÓ AL POBLE DE PORRERES
(1860-2016)